

Zalai Közlöny 1909.02.04. 1. oldal, alul

Nyers Gyuri meghozza Szélvészt.

Írta: HALIS ISTVÁN

A szél fokokonkint viharrá lesz. Jattunk vidáman táncol és a folytonos ingás miatt fejünk bódulni kezd. A hullámok először csakúgy ugatnak a hajóra, később rácsapnak, végül pedig már akkorák, hogy átsapnak a fejünk fölött. Az ümög gal-lérján keresztül öntöznek végig bennünket. Csuron víz vagyunk.

Ennek a fele se tréfa! Eszembe ötlött, hogy bele fulladhatunk a vízbe. Némi kárörvendezés fogott el arra a gondolatra hogy hivatalbeli utódom hogyan mér-gelődik, mikor majd r . . . beznek sáska atyámfiai. Én meg milyen nyugodtan pihenek a Balaton fenekén!

Zob Lajcsi a kormány mellett áll. Arca úgy ragyog az élvezettől. mintha meg-dicsőült volna. Szervisz azonban fél egy kicsit. Azt kérdi:

– Baj van?

Nyers Gyuri mosolyog. Vidáman szól:

– Semmi!

Olyan biztonsággal dolgozik és mindig mosolyog a munka mellett, hogy nem lehet félnünk!

A kormánynak minden pillanatban más-más irányt ad, nehogy felboruljunk, vagy a jatt összetörjön. Most nagyot roppan a jatt, mintha minden bordája össze-tört volna. A kormányos védekezik a rettentő roham ellen és ebben a pillanatban tőben törik el a kormányrúd. Gyuri leráncigálja a vitorlákat és vízbe veti a hor-gonyt. Csakhogy a lánc rövid, bár lehet nyolc méteres. De a horgony nem éri a feneket, éppen Tihany mellett vagyunk, ott, ahol legmélyebb a Balaton. Nem tudunk kikötni. Süvöltés között ömlik be a vízhullám és néha olyan erővel tör reánk, hogy agyvelőnket érezzük meglódulni tőle.

Nincs vesztenivaló perc. Három-négyféle dolgot végezünk egyszerre. A hány-kódó jattból merjük a vizet és balanszírozással óvjuk a felborulástól. Eközben a ballaszt-súly vasdarabjai között egyet találunk, a melyet képesek vagyunk bele-vernü a kormányfőbe, s ehhez az ormóttan vasdarabhoz az eltört rudat hozzáköt-zözük kötéllal. Ezalatt leszáll az alkonyat. Újra felhúzzuk a vitorlákat és erős küzdelem között közeledünk a parthoz, hol a hullámok ereje csekély. Csakhamar horgonyt vetünk a tihanyi hegyek oldalán és egyelőre biztonságban vagyunk.

A hideg víztől gémberedett testünkbe melegség tér vissza, mialatt a vihar előt-tünk korbácsolja végig a Balatont.

Nincs más bajunk, mint hogy megered a záporosó és nyakunkba önti az előbbi hidegvíz után melegnek tetsző kövér csöppeket. Ismét kimerjük a jattban össze-gyűlt vizet. Gyuri arcára újra kiül a mosolygás, mikor elkiáltja magát:

— Semmi!

Erre az egyetlen szóra kitör jókedvünk, és a viharba énekeljük húszszor egy-másután a Kőrösmenti betyárnótát:

Nincs cserepes tanyám,
Édes anya se vár
Éngem!

Fődbü a nyoszolyám,
Leveles a párnám
Nékem!

Az éccaka a pártfogóm,
Zápor mossa a takaróm
Fejérre; –

Mégis ezer pengő forint
Fejemre
Kitűzve!

De az igazi betyár
Még se kerül mingyár
Kézre!

Ezalatt csillapul a szél, szűnik az eső. Igyekeznünk kell tovább menni, ha emberek közt akarjuk tölteni az éjszakát. Csakhamar kint hajózunk a nyílt vízen – és nem telik el újabb tíz perc mikor még hatalmasabb vihar tör ki az előbbinél. Visszatérni a parthoz – szél ellenében – már lehetetlen. Az ég zeng, az orkán hátban támad ránk, az óriási szélvész bömbölve fekszik neki a vitorláknak és jattunkat röpdülésre kényszeríti. Madárként megyünk előre. Víz mosdat fölül, alul és oldalvást. Az ég csatornái újból megerednek, a hullámok szünet nélkül keresztül csapnak a jatt fölött és segítik vízzel megtölteni. A bordák közül is mindenünnen víz nyomul lábunkhoz. Szünet nélkül dolgozunk, s ez nagy szerencse reánk nézve, mert nem érünk rá észrevenni, hogy a jattnak felső bordája megrepedt.

Néha fordul a szél és úgy oldalra fekteti jattunkat, hogy a vitorlák a vízre feküsznek. Ilyenkor a jatt túlsó oldalára futunk és testünk súlyával lenyomjuk és óvjuk a felborulástól.

(Vége következik.)